

BROKILON

Petr Heteša
NEOMARS

Copyright © 2025 by Petr Heteša

Cover © 2025 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-623-3

Petr Heteša

Neomars

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie
Co to žere a kde to spí (edice Evropská space opera)
Yarminův syndrom
Universalchymie
Necrobox
Tanec na sopce
Neomars

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Definice problému

1.

Tricetiletá Monica Bruffordová seděla na lavičce v parku a probírala se mobilem, když se najednou svět okolo ní rozzářil v obrovském záblesku a zároveň zpomalil. Všude kolem začala lítat nepřeberná spousta třpytivých motýlků různých velikostí a tvarů a pak taky velcí ptáci s ostrými zobáky. Ale nebyli to motýlci ani ptáci. Byly to skleněné střepy.

Epicentrum toho neskutečného a nepravděpodobného jevu se nacházelo na Fort Mayer Drive, přímo před Ministerstvem zahraničí, a exploze rozmetala celé přízemí budovy. Následná tlaková vlna se prohnala až na Wilson Boulevard a Sedmnáctou ulici. Celoskleněný plášť patnáctipodlažní administrativní budovy zmizel do výšky šesti pater, jako by striptérka odhodila sukni a nechala si jen tričko. Osm osobních aut, zrovna projíždějících po Fort Mayer, to odhodilo na budovu Bright Horizon a dvě z nich byla vpreparována do její vstupní haly.

Část uliční fasády vedlejší mateřské školky byla vtlačena

dovnitř a na druhé straně vyvalila obvodovou zeď a vyvrhla zdevastovaný interiér ven na dětské hřiště. Turistický autobus se šedesáti zahraničními návštěvníky na Nash Street to převrátilo a lidi na zastávce Clarend byli vrženi skrz výlohu luxusního obchodu se šperky. Po jejich vpádu zůstaly na rámu krvavé šmouhy a někde i cáry masa. Mark Donerthy svíral rukou madlo restaurace Starbucks, ale zůstala tam viset jen ta jeho ruka, protože tělo se ocitlo o tři metry dál, uvnitř restaurace.

Vedle převráceného auta Baltimorské charity klečela dvánáctiletá copatá Mary Godwinová a snažila se zvednout hlavu své spolužačky, které z hrudníku trčel půlmetrový střep osmimilimetrového skla.

Svět jako by zmrznul a ztichl. Teprve zhruba po pěti minutách se začaly ozývat policejní houkačky a sirény záchraneč. Na Monice Bruffordové se usadilo asi šest motýlků, z toho dva na krku a jeden pod levým okem. Neměla šanci. Krev z ní tekla proudem.

2.

Jsem klasická šedivá úřednická myš v šedivém kvádru a nenápadný vázance na světlý košili, s brejlema v kostěnejch obroučkách a trapně ulízanejma vlasama. Každý den mě metro vyplivne na Saratoga Street, odkud to mám už jenom pár kroků (konkrétně šedesát devět) na Ministerstvo práce. Děsná nuda. Podpory v nezaměstnanosti, sociální dávky a podobný myší sračky.

Naštěstí náš barák není určenej pro styk s veřejností, z toho by mě asi jeblo. Jsme jenom něco jako IT servisní pobočka, takže od přepážek ve městě k nám proudí akorát digitální data, který my necháme přechroustat naše kompy a posíláme je zpátky těm přepážkám, kde se pak naši nešťastní myší ko-

legové hádají a rvou s těma z ulice, kteří si myslí, že jsme je ochcali a že mají nárok na mnohem větší dávky.

Nicméně tohle všechno je jenom krycí legenda, kterou jsem se musel naučit. Ve skutečnosti jsme servisní pobočka DEA, protidrogový. A já nejsem žádná blbá šedivá myš, ale predátor. Něco jako orel se supem dohromady. V těch brejlích mám čirý skla a hned ráno je mrsknu do šuflete svého pracovního stolu. Některý dny pak po kafi přejdu k výtahu, kterej mě přemístí do podzemí. Potom mě buňka z polykrystalickejch segmentů podobná kabinový lanovce přesune pod Fayette Street o dva bloky dál, kde jsou pod policejní stanicí posilovny, střelnice a další prostory pro údržbu tělesný kondice.

Anebo mě místo do tělocvičny přesunou do pohotovostního pancéřovaného auta, narvaného do neprůstřelného mundúru a vyzbrojeného automatickou puškou, když máme ostrej výjezd. A některý dny sedím za jednostranně neprůhledným sklem a sleduju, jak se ve výslechovce ti naivní vygumovaní dealeri a pašeráci snaží kolem sebe šířit skoro panenskou nevinnost.

Miriam jsem musel říct, že na pracovišti mě v žádném případě nesmí navštěvovat, protože tam jsou návštěvy přísně zakázaný. Prostě ochrana citlivejch dat důchodců a nezaměstnanějch před teroristama, který by třeba chtěli napadnout náš skvělej sociální systém. Miriam je můj nověj objev. Zná se s ní teprve dva měsíce a vůbec není špatná. Ale uvidíme. Předchozí zkušenosti mi velí mít v tomhle případě nastražený všechny čidla.

Cameron na vrátnici mi řekla jenom *čau, brouku*, aniž by zvedla oči od svého mobilu. To ostatně ani nemusela, protože všechny čtyři kamery v hale mě znají, a kdyby nedejbože vešel terorista (anebo Miriam), tak by ji jedna z nich určitě upozornila. A pak už by to šlo ráz na ráz, pokud by včas nezastavila systém naší automatický ochrany.

V kanclu byl akorát Dan. Čtyřicetiletý hudební fanatik, kterej před pětadvaceti lety utekl z rodinný farmy v Oregonu a fotr ho proklel, a proto si prý doteď nedokázal najít žádnou holku. Ostatně, která by chtěla prokletýho.

„Volala Rayna, žes jí slíbil, že si to s ní dneska rozdáš na střelnici a že už tam je.“

„Ty vole, bez kafe si nemůžu nic rozdávat,“ zavrčel jsem a vrhnul se do kuchyňky, abych probral kávovar.

Ten zkontroloval moji duhovku a zcela správně ji vyhodnotil na dvojitý ristretto. Sako jsem hodil přes židli a brejle do šuplíku. Proměna městskýho holuba v orla mořskýho.

„Jo, a prý zvolila HK45C,“ dodal.

„Ta se teda fakt cejtí,“ dodal jsem já.

Dvanáctiranná pětačtyřicítka není žádný poslední výkřik zbraňovejch technologií, se kterou by se daly vyhrát hvězdný války, ale poctivá kompaktní pistole německý produkce. Na Raynu asi bude dost těžká. Kávovar cinknul. Vrátil jsem se k židli, vytáhl z náprsní kapsy saka camelky a odebral se do kuchyňky. Vzal jsem šálek z kávovaru, opřel se zády o linku, vytáhl si zubama cigáro z balíčku, pak zapalovač a zapálil si. Plamínek se mírně mihotal. Divný.

Tehdy jsem to ještě netušil, ale šlo o klasickej efekt motýlích křídel. Nepatrný pohyb, kterej na jedný straně zeměkoule může ovlivnit velký věci na druhý straně. Určitě to bylo ono, i když Ministerstvo zahraničních věcí ve Washingtonu je jenom sedmdesát kiláků daleko. A nebyly to motýlí křídla, co rozvlnily vzduch, ale šest set kilo TNT (jak jsem se o pár hodin později dočetl).

3.

Tiarra Lousionová přijela na místo po devadesáti minutách

a nevěřila vlastním očím. Krvavá apokalypsa. Pomalu procházela po Fort Mayer Drive a musela dávat pozor, aby svými sytě červenými lesklými lodičkami nešlapala do střepů, úlomků cíhel a kusů omítek, případně do kaluží krve. Oběti už naštěstí byly přikryty černými pogumovanými plachtami, takže byla ušetřena nejbrutálnějších hororových výjevů. Její sto devadesát centimetrů vysoká postava nepřehlédnutelně vyčnívala nad všemi policisty a záchranáři, kteří se tam motali. V tomto případě její výška docela odpovídala i aktuální hierarchii na místě činu.

Šéfovala baltimorské protiteroristické pobočce FBI. Zdánlivě by ten masakr měl spadat pod Washington, jenže budova Ministerstva zahraničí je na jižní straně Potomacu, a ta už patří pod Virginii. Správně měli v tom případě povolát někoho z virginské pobočky. Jenže nějak automaticky se usoudilo, že jsou za tím encéčka, a na ty se specializuje marylandská FBI se sídlem v Baltimoru, protože je nejbližší Neomarsu (a aby to bylo ještě komplikovanější, ve skutečnosti je Neomarsu nejbližší Delaware, ovšem špičky FBI nemají o profesionální úrovni delawarské pobočky valné mínění).

To byl také důvod, proč tam Tiarra Lousionová přijela až po hodině a půl. Byrokratické vyjasnění situace trvalo hodinu. Policie uzavřela oblast od Wilson Boulevard na severu až po Fairfax Drive na jihu. Lousionová opatrně prošla pod zříceným tubusem monorailu, který zůstal viset jen na dvou nosnících, a oslovila prvního policistu, na kterého narazila.

„Kdo tady tomu velí?“

Asi dvacetiletý kluk s výrazně odstávajícíma ušima se na ni zmateně podíval. Potom pokrčil rameny a ukázal ke zdeformované autobusové zastávce.

„Asi tamten,“ hlesl plaše.

Lousionová otočila hlavu. Tělnatý padesátník v tmavém

kvádru s rozčepýřenými světlými vlasy, obestoupený dvěma uniformovanými policisty, zrovna přikrýval plachtou jedno z těl. Došla k nim.

„Dobrý den, Lousionová, FBI Baltimore. Vy to tu máte na povel?“

Zvedl k ní oči.

„Do chvíle, než jste se tu objevila vy. Frank Seymour, druhý policejní okrsek.“

„Počet obětí?“ ukázala na zakrvácenou ženskou nohu trčící zpod plachty.

„Zatím dvacet jedna. Ale asi to není konečný stav. A do školky se radši ani nechodte dívat.“

„Do jaký školky?“

Ukázal naproti směrem k Fort Mayer. „Čtyři mrtvé děti. Zatím.“

„Do prdele... Nějaké indicie o pachatelích?“

„Asi zkurvený encéčka... Teda sorry, ale...“

„Chápu. Budu potřebovat záběry všech kamer tady okolo,“ řekla a prolétla očima okolní prostor. I při tom zběžném pohledu jich zaregistrovala nejmíň pět.

„Samozřejmě.“

„A podrobnou dokumentaci místa činu. Foto i video.“

„Dělá se na tom. Ale spoustu zraněnejch už odvezli.“

„Budu chtít jejich jména. A taky detailní dokumentaci pohybu mobilů a osobních čipů.“

„Jistě. Ale jestli to byly encéčka, jako že byly...“

„Zbytek nechte na nás.“

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zeptal se rozčileně Seymour. „Vždyť by tam stačilo těm zmrdům poslat jednu balistickou raketu s termonukleární hlavicí.“

„Jak říkám, nechte to na nás.“

Nevypadal, že by ho to uspokojilo.

Raynu jsem dole zastihl se sluchátkama na uších, rozkročenou, s pistolí sevřenou obouruč a pálící do terčů vzdálených pětadvacet metrů. Její hlava zezadu s těma sluchátkama vypadala jako hodně zvětšená hmyzí zepředu. Měla mírně pokrčený kolena, a tím pádem trochu vystrčený zadek (skvělejší – a viděnej hned takhle po ránu mi hned zlepšil náladu). Počkal jsem, až vystřelí celej zásobník, pak jsem k ní přistoupil a tůknul jí na rameno. Sundala si sluchátka a nechala je viset na krku.

„To máš tenhle tejden už druhej pozdní příchod,“ sdělila s úšklebkem.

„Ty mě takhle sleduješ, jo?“

„Já ne, sít.“

Prešel jsem k vedlejšímu pultu a natáhl k ní ruku pro zbraň.

„Necháš mě taky se trochu rozstřílet?“

„Zapomeň na to, brouku. Zástřel začínal v osm. Teď už je nom na ostro,“ řekla a podala mi pistolí.

Vyhodil jsem zásobník. Přišoupla mi krabičku nábojů, abych ho mohl napáskovat.

„To není fér,“ zavrčel jsem.

„Máš strach?“

Hodil jsem po ní pobavenějma očima.

„Děláš si prdel, ne?“

Rayna má středně dlouhý kaštanový vlasy, většinou stažený vzadu do drdolu, modré oči a svalnatou postavu (i zadek), vycepovanou zdejší posilovnou. Je takovej ten klasickej soutěživej typ (ostatně já taky). Někdy před rokem jsme soutěžili i v tom, kdo koho dřív položí na lopatky. Ale to moc nedopadlo. Bylo to moc kontaktní a některý chvaty... Prostě jsme pak skončili ve společný sprše, a když se z toho vzpamatovali

(s děsně provinilejma očima), dohodli jsme se, že budem sou-
těžit jenom ve střelbě a na běhacích pásích, případně v počtu
kliků nebo sklapovaček.

Zasunul jsem zásobník do pistole.

„Tak jak si to představuješ?“ zeptal jsem se.

„Všech dvanáct během šesti vteřin. A dva nejhorší se ode-
čítaj.“

„Tak jo,“ odpověděl jsem a zaujal střeleckou pozici.

5.

K Neomarsu dopravila Tiarru Lousionovou fregata US NAVY
s pasivním elektronicky snímaným radarem Hérakles a dva-
atřiceti rampami vertikálního odpalovacího systému Sylver
A50, který umožňuje odpálit střely Aster s dosahem sto dva-
cet kilometrů. Lousionová ale rozhodně nemínila na Neomars
zaútočit, jak navrhoval Seymour. Na lodi amerického námoř-
nictva byla jen trpěnou pasažérkou a musela intervenovat až
u admirála Younga, aby ji na neomarsovskou věž dopravil.

Těch šedesát námořních mil zvládla hlídková loď poháněná
pulzními magnetickými motory za necelé dvě hodiny. Prvních
pět podlaží nedobytné neomarsovské věže připomínalo stře-
dověkou pevnost, opláštěnou sendvičovými titanovými pane-
ly, a trvalo čtyři a půl minuty, než hydraulické systémy doká-
zaly otevřít mohutná desetimetrová vrata, aby mohla fregata
vplout do přístavní komory.

Lousionová na Neomarsu nikdy nebyla a první, co ji na-
padlo, když loď vplula do obrovského vnitřního prostoru, bylo
to, že se dostala do podzemní jeskyně kapitána Nema, plné
mostových jeřábů, vysokotlakých čerpadel, manipulačních
automatů a pásových dopravníků. Jako by se ocitla uvnitř ob-
rovského složitého stroje. Kapitán ani nemusel vyhazovat kot-

vu nebo poutací lana, protože loď si samy zafixovaly mohutné mechanické pracky, takže na něj zbylo jen vysunutí můstku.

Šéfová baltimorské FBI na vysokých podpatcích opatrně překráčela na molo, kde ji uvítali dva ozbrojenci od místní bezpečnosti s automaty na prsou. Poznala pušky Scrape 800, chrličí nanokonové střepiny, vhodné zejména pro boj v městské zástavbě. Poté ještě musela projít bezpečnostním rámem a jakýmsi skenerem, který možná analyzoval i její DNA, případně to, co se jí honí hlavou. Následoval přesun do něčeho, co připomínalo odbavovací halu, a pak do výtahu, u něhož nedokázala odhadnout, do kterého patra ji vyvezl.

6.

Mírně prošedivělý pětapadesátiletý Jayden Goldreich žil do svých třiatřiceti let v Tel Avivu, než usoudil, že Spojené státy jsou na tom tak bídě, že by uvítaly jeho pomoc. Po pěti letech ve Washingtonu ale usoudil, že už je nic nezachrání a že místo Států bude raději zachraňovat civilizaci. Přesídlil do neomarsovské věže a posledních osm let byl jejím starostou. Snažil se udržovat ve formě, ale vrásky kolem jeho očí přesto dávaly tušit, že už mu není třicet.

Když Tiarra Lousionová vešla do rozlehlé kanceláře obložené kanadským dubem a jantarovým sklem na stropě, vykročil jí vstříc, aby jí podal ruku.

„Vítám vás ve svobodném světě,“ neodpustil si sarkastickou poznámku, protože v jeho pojetí byl jakýkoli zástupce FBI ochráncem totalitního světa, od kterého se Neomars osvobodil.

„Taky mě těší, že vás poznávám,“ řekla Lousionová odměřeně a Goldreich pokynul ke stolku se čtyřmi křesílky u prosklené stěny.

Přešla tam. Ten pohled ji ohromil. Odhadovala, že výtah s ní musel vystoupat nejmíň dvě stě metrů, protože i na tu dálku rozeznala na horizontu ježatou siluetu Baltimoru.

„Kafe? Čaj? Koňak?“ zaslechla za sebou.

Otočila se. „Čaj, prosím.“

Goldreich došel k pracovnímu stolu a natukal vzkaz na klávesnici vpreparované do jeho obsidiánové desky.

„Posaďte se,“ řekl směrem k Lousionové a sám si sedl do jednoho z křesel u nízkého stolku.

Posadila se naproti němu.

„Asi víte, proč jsem vás požádala o tuto urgentní schůzku.“

„Nevím to jistě,“ zavrčel Goldreich. „Ale v ranních zprávách jsem zaslechl, že zase máte na pevnině problémy. Nepředpokládám, že by to snad bylo kvůli tomu.“

Lousionová se na něj zadívala. Starý protřelý židovský lišák se asi rozhodl hrát s ní nějakou blbou hru, na kterou ale ona rozhodně neměla náladu.

„Bomba u Ministerstva zahraničí. Zatím dvacet devět obětí,“ řekla, přehodila si nohu přes nohu a urovnala si na koleni lem sukně temně modrého kostýmku. „Z toho čtyři pětileté děti,“ pokračovala, „a tři ve věku deset až patnáct.“

„To mě mrzí. Aspoň vidíte ten paradox.“

„Jaký paradox?“

„Jak jste na pevnině posedlí bezpečností na úkor občanských svobod. Tady se nikdy nic podobného nestalo. A to tu lidi nesledujeme čtyřicet hodin denně,“ poznamenal Goldreich. „Žádná vaše policejní totalita.“

„A co ti dva ozbrojenci, kteří mě doprovodili k výtahu?“

„To jen kvůli vám, abyste se cítila jako doma.“

Lousionová se ušklíbla. Averz a ironie z Goldreicha přímo čišely. Nic jiného ale ani nečekala. Jeho složku znala skoro na zpaměť. Do místnosti vkročila čtyřicetiletá krátkovlasá blon-

dýna a položila na stůl šálkem čaje, druhým s kávou a láhví koňaku a dvěma skleničkami.

„Dík, Laro,“ poděkoval Goldreich a sáhl po láhvi. „Opravdu si nedáte? Je to Courvoisier XO,“ podíval se na Lousionovou.

„Ne, díky. Jsem ve službě.“

„Aha, zapomněl jsem,“ odvětil a sám si nalil. „Takže proč tu jste?“ zeptal se pak.

„Kvůli tomu, co jste zaslechl ráno ve zprávách. Dvacet devět obětí. Skoro třetina dětí. Tohle musí přestat.“

„Vy už máte pachatele?“

Lousionová sáhla po šálku s čajem. S tím mezkem to nebude lehké, blesklo jí hlavou a napila se. Když odložila šálek, řekla: „Co kdybychom si přestali hrát na kočku s myší a...“

„Já jsem ta myš, kočka jste vy,“ přerušil ji.

„Během půl roku jde už o třetí teroristický čin. A jsou za tím encéčka.“

Goldreich přivřel oči a zadíval se na ni. „Nechali vzkaz v tomhle smyslu?“

„Víte dobře, že nenechali nic. Kromě těch devětatřiceti mrtvých a dalších čtyřiceti raněných. Jenom brutální zkáza, jako v předchozích případech.“

„Takže zatím pouze vaše dedukce. Nebo spíš konspirace.“

„U druhého případu, ve Woodlawnu, jsme pachatele dopadli. Encéčko.“

„Hmm... v Neomarsu je jich půl druhého milionu. A na pevnině dalších šest, možná deset. A vy jste zrovna tady. Zvláštní. Nejspíš jen na základě vaší konspirační konstrukce. S dovolením vám prozradím svoji konspiraci. Někdo se prostě snaží mezi nás zasít nenávist.“

„O to se nemusí nikdo snažit, ta nenávist už tu je,“ poznamenala Lousionová kousavě.

„Já jsem taky encéčko, ale nenapadlo by mě nenávidět vás.“

Lousionová se mírně ušklíbala. Goldreich sáhl po panáku s koňakem a hodil ho do sebe.

„OK. Zeptám se znovu. Proč jste tady?“

Lousionová si povzdechla, aby dala najevo, že ji ten rozhovor vážně nebaví.

„Při vši úctě, nepředpokládala jsem, že vám to budu muset říct takhle po lopatě, ale dobrá. Je za tím nepochybně ten, kdo si říká Lizard. A skrývá se tady, na Neomarsu.“

Goldreich se opřel do křesla a zavrtěl hlavou.

„Neuvěřitelné,“ prohodil.

Neřekla nic, a tak pokračoval.

„Ten váš Lizard je už osm měsíců mrtvý. Dobře to víte. A byli jsme to my, kdo ho dopadl. Přestože spojitost se dvěma loňskými atentáty byla opět jen vaší konspirací. Ale dobrá. Chtěli jste ho a my jsme vám ho pomohli eliminovat. A já jen doufám, že z vaší strany nešlo o omyl. Že s tím opravdu měl něco společného. Takže pokud jste tady jenom proto, abyste oživila jeho ducha a měla to na koho svést, sorry, jste tu zbytečně. Rád bych vám pomohl, ale nemám jak.“

„Jeho tělo se nikdy nenašlo,“ namítla Lousionová.

„Bodejť by jo, když skončil usmažený někde v parogenerátoru thoriového reaktoru. To přece dobře víte. Dostali jste videozáznam našich zasahujících bezpečnostních složek.“

„Ten včerejší masakr má jeho rukopis a výbušnina byla také totožná.“

„Že by jeho nadaný žák?“ zeptal se Goldreich pobaveně. „Nícméně se zeptám znovu, už potřetí. Proč jste tady?“

„Jsem tu s žádostí o pomoc při dopadení pachatele posledních tří teroristických činů za posledního půl roku. Dva ve Washingtonu a jeden v Baltimoru. Myslíme si, že Lizard není tak úplně mrtvý, jak se zdálo, a že se ukrývá někde v Neomarsu.“

„Domníváte se.“

„Ano. Protože pokud by měl být někde v naprostém bezpečí, tak je to tady.“

„My odsuzujeme terorismus, stejně jako vy. A dobře víte, že když někdo spáchal trestný čin na pevnině a pak utekl k nám a vy jste požádali o jeho vydání, vždycky jsme ho vydali.“

„Jasně. No dobrá, tohle nemá cenu rozebírat. Takhle se nikam nedostaneme. Federální úřady Spojených států vás prostě oficiálně žádají o pomoc.“

„Hmm... když našim bezpečnostním složkám dáte podklady, koho máme vlastně hledat – a ne, že mi pošlete fotku dávno mrtvého Lizarda –, tak vám Neomars bude samozřejmě nápomocen,“ řekl Goldreich a nalil si dalšího panáka. „Vážně nechcete?“ podíval se na ni.

Zavrtěla hlavou.

„Mám představu, že bych sem poslala i někoho od nás.“

„Prosím?“ zvedl k ní Goldreich překvapené oči.

„Ne, že bych vám nevěřila, ale prostě... něco jako konzultanta.“

„Od vás z FBI?“

„Ano.“

„Nevím, jestli to správní rada schválí.“

„Neznám detailně vztahy uvnitř Neomarsu, ale co jsem slyšela, tak to tu máte pevně pod palcem. Myslíte, že byste ji nedokázal přesvědčit?“

„Nejdřív bych musel přesvědčit sám sebe.“

„A uděláte to pro mě?“

„Nějaká nabídka?“

„Upevnění dobrých vztahů vám nestačí?“

Goldreich se usmál a chvíli si hrál se skleničkou v prstech.

„Owen Morin,“ řekl pak.

„Neznám. Co je s ním?“

„Sedí ve Washingtonu v lapáku. Bezvýznamný pouliční

dealer. Pustíte ho a já přesvědčím sebe i správní radu, abychom sem pustili vašeho člověka. Aby tady v Neomarsu pátral s mými lidmi po té vaší chiméře.“

Lousionová zaklonila hlavu a chvílku pozorovala strop. Pak se zadívala zpátky na Goldreicha.

„Říkal jste, že je to bezvýznamný pouliční dealer.“

„Přesně tak.“

„Proč vám teda na něm tolik záleží?“

„Řekněme, že k němu mám určitý osobní vztah.“

„Budu to muset projednat se státním zástupcem.“

„Chápu. Stejně jako já se zdejší správní radou. Projednejte,“ usmál se Goldreich.

„Pokud se mi to podaří a pustí ho,“ pokračovala Lousionová, „bude to určitě s podmínkou zákazu pobytu ve Washingtonu a množná na celém východním pobřeží.“

„Nepochybuju, že bude respektována,“ prohodil Goldreich.

„A potom...“

„Potom váš člověk dostane měsíční vízum na Neomars.“

„Bude se jmenovat Greg Hollander a...“

„Je mi jedno, jak se bude jmenovat,“ zavrčel Goldreich.

7.

Seděl jsem v pozorovatelně (kumbál za výslechovkou, oddělené stěnou jednostranně průhledného skla) a sledoval, jak si Mark vede se Sun Shilongem. Malej Číňan s pleší ohraničenou černejma vlasama po stranách dřepěl na židli naproti Markovi jako hromádka neštěstí (dobře herec) a snažil se hrát roli naprostýho nevináčka. Z fleku by se mohl stát předlohou pro nějaký biblický obraz. Možná i pro fresku na strop.

Vlastnil malou dopravní firmu se dvěma kamionama Kenworth a rozvážel žrádlo z velkoskladů do menších lokálních

prodejen. A mezi těma banánama, pomerančema, krekrama, Twix tyčinkama a kafem vozil taky plechovky s bílým kakaem. Akorát si na googlu zapomněl přechíst, že bílý kakao není tak moc bílý jako čistej koks v jeho plechovkách, kterej měl fakt prvotřídní kvalitu.

Nechali jsme zpětně zmonitorovat pohyb jeho nákladáků za poslední tři týdny (každý blbý auto má dneska čip) a zjistili jsme, že se pohybuje mezi osmnácti stálejma zákazníkama. Jenže dělat razii u všech osmnácti se nám teda rozhodně nechtělo. Mark už se s ním mořil půl hodiny bez toho, že by mu Shilong řekl, kdo ty plechovky do jeho kamionů nenápadně strká (jak tvrdil on). Už jsem akorát čekal, kdy se vytasí s historkou, že možná manželka, která se ho tímhle způsobem snaží zbavit. Na stole se mi rozvibroval mobil. Vzal jsem to. Cameron z naší falešný recepce.

„Slyším tě, hvězdo jasná,“ zavrčel jsem.

„Ahoj. V baráku tam u vás na třetím podlaží na tebe čeká Tiarra Lousionová a chce s tebou mluvit.“

„Která Lousionová? Ta z FBI?“

„Jo.“

„A co chce?“

„Tebe. Nic bližšího mi neřekla.“

„Sakra... tak jo. Budu tam za pět minut.“

Otráveně jsem se zvedl ze židle a zapátral v paměti, kde a kdy jsem zase udělal průser. Vyšel jsem na chodbu a vyjel výtahem do druhýho patra, ve kterým sídlí vedení místního policejního okrsku. Lousionová určitě dobře věděla, kde dělám, ale prozíravě zamířila na policejní stanici na Graham Street, aby neproflákla Ministerstvo práce, který žádným ministerstvem není.

Uniformovanej policista mě dovedl do zasedačky, kde už šéfová baltimorské FBI seděla u velkého jednacího stolu na jedný z dvanácti židlí a před sebou měla sklenici s bublinkama

a tablet. Zatím jsem se s ní nikdy osobně nesetkal, akorát jsem věděl, že existuje, a z médií jsem znal její žirafí postavu.

„Dobrý den, Ryan Limmer,“ představil jsem se a podal jí ruku. „Prý mě sháníte.“ Měla oranžově nalakovaný nehty a docela silnej stisk.

„Lousionová, FBI Baltimore. Jsem ráda, že vás poznávám, pane Limmere. Sedněte si.“

Ten její oficiální hlas nevěstil nic dobrýho. Posadil jsem se z druhý strany poměrně rozlehlýho stolu.

„Nejsem jedovatá zmiže, neuštknu vás,“ okomentovala výběr mojí pozice.

Nevěřil jsem jí ani slovo.

„Vrozenej zvyk být co nejdál od vysokejch šarží,“ poznamenal jsem já.

„No dobrá... Tlačí nás čas, tak přejdu rovnou k věci. Asi jste slyšel o předvčerejším masakru ve Washingtonu. Devětadvacet mrtvých. Třetina děti.“

„Jistě. A teď jste si nechala zavolat mě a já jsem z DEA. Takže předpokládáte, že šlo o válku gangů o drogové teritorium?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Nepředpokládáme. Předpokládáme, že jsou za tím encéčka.“

„Ty jsou mimo náš obor, jak určitě víte. Teda pokud zrovna nepřevázejí kamion s heroinem.“

Netvářila se moc nadšeně a já si představoval, jak se jí tlakou jedový váčky.

„Kde jste dělal policejní akademii, pane Limmere?“ změnila téma.

Nepochyboval jsem o tom, že to dobře ví a že jde jenom o řečnickou otázku. Přemýšlel jsem, kam mě chce dostat. Určitě se mrkla do mý složky, než dorazila na stanici.

„V Atlantě.“

„Měli jste tam předmět *práce v utajení*?“

„Jo, ale byl nepovinný.“

„Co to znamená?“

„Šel mimo mě. Byly tam zábavnější věci.“

„Jako například?“

„Fakt to chcete vědět?“

Mávla rukou. Vycítil jsem, že není zase tak sebejistá, jak se snažila vypadat. Listy znuřeného fíkusů v rohu se mírně chvěly, jako by vibroval vzduch.

„Věc se má takto,“ řekla s mírným úšklebkem. „Sháníme někoho na jistou jednorázovou akci. Někoho, jehož obličej není známý – myslím tím není známý mezi organizovaným zločinem. Někoho, kdo nemá moc příbuzných, nejlépe žádné, a kdo nemá manželku ani děti.“

„Takže totálně ztracenou existenci... A vypadl jsem vám já,“ konstatoval jsem.

„Mezi jinými. Dostal jste se do užšího výběru.“

„Skvělý,“ řekl jsem poměrně sarkasticky. „A můžu se zeptat, kolik v té vaší užší soutěži bylo společně se mnou dalších kandidátů?“

Otevřela tablet a chvilku svejma dlouhejma prstama běhala po klávesnici. Pak se na mě zadívala.

„Výběr byl hodně úzký. Vlastně jste byl jediný.“

„Hmm... Nedokážu posoudit, jestli je to dobrá, nebo špatná zpráva.“

„Určitě je to nejméně na diplom.“

Byla docela vtipná, což bych od šéfových místní FBI nečekal.

„O co teda jde?“ zeptal jsem se.

„Jde o ten poslední atentát na Ministerstvo zahraničí. Podle všeho jsou zatím encéčka a dle veškerých indicií člověk, který si říká Lizard. A který je údajně osm měsíců mrtev. To aspoň tvrdí vedení Neomarsu. Jeho tělo ale nikdy nikdo neviděl.“

Existuje jen nekvalitní videozáznam z akce při pokusu o jeho zatčení neomarsovskou bezpečností. Totálně zmršená a nepovedená akce. Spadl jim do thoriového reaktoru. Přinejmenším podle oficiální závěrečné zprávy.“

„To jako fakt? On ho někdo otevřel a...“

„Nechtějte po mně technické detaily.“

„Spíš to vypadá na hollywoodskej spektakl. Finální scéna Jamese Bonda, když scenáristům došly nápady.“

„Taky si to myslím. Prostě skončil někde v té jejich elektrárně, kde prý nemohl přežít. My si ale myslíme, že přežil. Skrývá se na Neomarsu a dál organizuje teroristické útoky v pásu od Washingtonu po Filadelfii.“

„Budu hádat. Chcete po mně, abych ho dostal.“

„Tak nějak.“

„V kvízech jsem byl dycky dobřej.“

„Pak jste ten správný člověk pro tuhle akci.“

„A to mě jako chcete poslat na Neomars?“

„Jednala jsem se starostou Goldreichem a dohodla se s ním, že jednomu z našich pracovníků bude umožněno pátrat po pachateli společně s jejich bezpečnostními složkami. Odborný konzultant.“

„A to mám být jako já?“

„Zase tak dobrý v těch kvízech nejste. Ne, nebudete to vy. Bude to Greg Hollander od nás... Taková zástěrka.“

„Teď už nechápu vůbec nic. Zástěrka čeho?“

„Vás.“

„Mě?“

„Prostě Goldreicha uklidním přiznaným agentem na jeho půdě, ale bez jeho vědomí tam umístím dalšího.“

„Teď už myslíte mě?“

„Už vám to zase pálí, pane Limmere,“ usmála se. „Nevěřím jim totiž ani nos mezi očima.“

Vůbec se mi to nelíbilo. Já zase moc nevěřil jejímu nosu. Tyhle ženské, co se dokázaly vyškrábat tak vysoko, jsou hodně vychytralý lišky.

„Pořád mi to ale není moc jasný,“ prohodil jsem.

„Co konkrétně?“

„Neomars jsou jenom encéčka. Chápu, že když tam ten váš agent bude oficiálně, nebude mít se svým čipem problém. Budou to o něm vědět. Ale jestli si myslíte, že nepřijdou na to, že nejsem encéčko...“

„Vy samozřejmě budete encéčko.“

„Co?“ vyvalil jsem na ni oči.

„Je to pouhý jeden pětcentimetrový řez skalpelem. To přece přežijete.“

Neříkal jsem nic, jen jsem na ni zíral.

„Zařídíme vám novou identitu. Připravíme vám ve všech oficiálních databázích historii až po vaši babičku. Naši scenáristi už na tom pracují. Nejspíš vás pustí z vězení, kde jste byl za držení drog.“

„Docela příhodný k mé profesi,“ zavrčel jsem.

„Abyste se tam infiltroval do správných spodních struktur. Lizard se určitě nebude skrývat na oficiálních pozicích. Navíc si tam můžete udělat i nějakou fušku pro vás. Drogy z Neomarsu se dostávají na pevninu něčím, co musí mít dimenzi ropovodu. Ty mě ale v této chvíli nezajímají. Zajímá mě Lizard. I když nepochybuju, že všechno financuje právě z drog.“

S očima upřenejma na strop jsem počítal styky spár mezi podhledovejma panelama z eloxovaného hliníku. Byl jich lichej počet, což nebylo dobrý znamení.

„S vaším nadřazeným jsem už všechno probrala, nemá námitek,“ přerušila mé počty.

No jasné, Greblin mě byl schopnej poslat i do samotného pekla, aniž by mrknul okem.

„A vy máte poznatky, že je opravdu živý a že tam je?“ zeptal jsem se.

„Pouze rukopis posledních teroristických akcí. Ale nepochybují o tom.“

„A nenapadlo vás, že o něm třeba vedení Neomarsu ví, ale nemíní ho vydat?“

„Bingo, pane Limmere. Fakt jste v těch kvízech dobrý. Proto vás tam chceme poslat. Jak jsem říkala, nevěřím jim.“

„Je to na mě moc kácké. Budu si to muset promyslet.“

„Jistě, chápu. Ale promýšlejte si to prosím rychle.“

„Kdybych na to kývl, budu tam mít nějakou podporu?“

„Jistě... Budu se za vás modlit.“

Fakt byla vtipná.

„Bude tam náš Greg Hollander,“ dodala pak. „Ale k tomu se nesmíte znát. S ním komunikovat rozhodně nebudete.“

„Greg Potěmkin.“

„Prosím?“

„Myslím jako Potěmkinova vesnice.“

„Aha. Jo... Ale máme tam ještě jednu agentku. To bude vaše spojka.“

„Proč tam teda posíláte ještě mě, když už tam máte někoho v utajení? Je neschopná?“

Zavrtěla hlavou.

„Ne, není neschopná. Vy ale budete mít něco navíc, co ona nemá.“

„Nějakou zbrusu novou tajnou zbraň? Neviditelný plášť?“

„Včas se to dozvíte. Teď si to celé promyslete. Řekněme čtyřicet hodin?“

„To není moc.“

„Četla jsem vaši složku. Myslím, že vám bude stačit hodina.“

„Jo? Pak už určitě znáte i odpověď.“

„Samozřejmě.“

Zavřela tablet, vstala a natáhla ke mně ruku.

„Číslo na mě má vaše recepční na Ministerstvu práce,“ ukončila schůzku.

Zůstal jsem tam ještě chvíli sedět s očima upřenejma na eloxovanéj strop. Jako by se ty spáry začaly mírně hejbat. Jako by už nebyly úplně rovný, ale prohýbaly se. Vlnily se. Jako by prostor měl tendenci se hroutit. A možná to tak fakt bylo.

8.

Něco k Neomarsu, abyste byli v obraze: Je to umělý město v moři, šedesát mil východně od Spojenejch států a podle výkladu jeho hlavounů prý v mezinárodních vodách, což je pořád předmětem sporů s americkou administrativou. Je obývanéj jedním a půl milionem lidí. Výhradně neočipovanejch, takže encéčkama (NC – *no chip*). Lidí, pro který se život v americejch městech stal neúnosným.

Vztah devětadevadesátiprocentní většiny k neočipovanejmu se totiž tady na pevnině skoro blíží apartheidu. Jako neočipovanej nemáte přístup ke spoustě technologickejch vymožeností, jako třeba k elektronickému bankovníctví, protože váš mobil je vázanej na čip vpreparovanej v pravým zápěstí a bez něho není možná žádná autorizace plateb. Městská doprava je pro vás nedosažitelná, protože při nástupu do ní není možný strhnout poplatek z vašeho účtu. A do města auta nesmí, takže jste totálně v hajzlu. Zbude vám koloběžka, ale ani s tou se nedostanete daleko, protože vás odmítne plošinovej výtah do dalších uličních levelů.

Pro encéčka je platba mobilem prostě nedostupná. Takže jedinej hotovost, ale tu vám vezme jenom několik málo obchodů (akorát ty se základníma potravinama, co to mají nařízený zákonem – jedinej ústupek, abyste nechcípli). Mzdu vám

sice zaměstnavatel pošle na účet, ale z něho nic nezaplatíte. Musíte si vybrat hotovost. A ne v bankomatu, ale jako pablů musíte osobně do banky, kde na vás všichni čumí, jako byste byli nakaženi dýmějovým morem. Jenom nájem a energie můžete hradit trvalým příkazem (opět ale po osobním vyřízení v bance).

Nedostanete se do většiny nočních barů a kaváren. Koncerty, divadla a sportovní akce pro vás nejsou, protože si nemáte jak koupit lístek (mimo černej obchod, samozřejmě, který ale zase docela kvete). Prostě život ve městě je pro encéčka na hovno, neúnosnej.

A tak se většina stáhla do okrajových čtvrtí a hlavně na venkov, kde hotovost ještě pořád bere polovina malejch lokálních obchodů a některý benzínový pumpy. Bez čipu se v podstatě stáváte méněcenným trpěným druhem. Koupit si letenku znamená osobně zajít do kanclu letecký společnosti, kde se k vám ale chovají jako k vyvrhelovi a dokážou si vás vychutnat třeba dvouhodinovým čekáním v hale pod fíkusem. Můžete zapomenout na jakoukoli půjčku od banky, protože jste neperspektivní druh, určený k vyhynutí. Zbejvá opravdu jen zapomenutá farma s lamama a králíkama na venkově, vycestování mimo Státy anebo Neomars. V podstatě mě Lousionová chce poslat do vyhnanství.

9.

Richard Geneve si všiml, že se na něj připojil Frank. Okamžitě odpojil všechny čtyři, co na něj byli taky připojení.

„Franku,“ řekl nahlas a rozhlídl se po narvaném eskalátoru, kterým stoupal vzhůru. „Dobře, že ses připojil. Počkej, až vyjedu ven. Potřebuju ti něco sdělit. Je to důležitý.“

Věděl, že mu Frank nemůže odpovědět, ale doufal, že to po-

chopil. Geneve se konečně vymotal ven z metra na ulici a pokračoval rychlou chůzí mezi lidmi na chodníku.

„Ten blbec z tý bílý dodávky,“ pokračoval nahlas, jako by mluvil sám pro sebe, „víš, který myslím, je psychicky labilní, nebo co. Prostě na sračky. Nevím, kde jste ho splášili, ale je úplně v prdeli.“

Na semaforu zrovna naskočila zelená a on se rozhodl přejít na druhou stranu ulice. Vypadala klidněji.

„Čirou náhodou jsem na něj byl napojenější, když si vylíval srdce tý svý koze. Že byl podvedenejší, že vůbec netušil, že to bude taková šleha. Strašná katastrofa. Že ho vůbec nenapadlo, že by tam mohli bejt nějáci mrtví. Prostě debil. Pak se ho ta jeho kravka zeptala, jestli na něj není náhodou někdo připojenější, a on mě odpojil. Takže víc nevím. Ale v každém případě to hrozí průserem. Aby ještě neudělal nějakou blbost. Třeba nešel někam... jakože se třeba udat, nebo něco, rozumíš. Tak bych potřeboval, abys to projednal se šéfem, co s tím. To je celý. Ty se teď odpoj a já se připojím na tebe. A dej mi asi deset minut, než se dostanu do nějakýho baru na hajzl.“

Geneve přerušil spojení a očima hledal nejbližší bar. Zahlédl Crocodile na druhé straně ulice. Musel přejít zpátky. Vrátil se na přechod a za osm minut seděl zavřený v kabině na porcelánový míse. Opřel se, zavřel oči a připojil se na Franka Hamonda. Jeho očima viděl, jak zrovna vychází z hotelového pokoje.

„Ty vole,“ říkal nahlas cestou k výtahu. „Co je to za čuráka? Nikdo ho nikdy nemůže identifikovat. Zkontrolovali všechny záběry kamer a byla to tutovka. Žádná ho neviděla. Tak to bylo vymyšlený. Když zaparkoval, naše auto narolovalo těsně vedle něj a on do něj jenom přešel zadními dveřma.“

Geneve by mu rád řekl, že asi nemá strach z odhalení, ale PV modul umožňoval pouze jednosměrný přenos. Viděl, jak Frank vychází z hotelové haly na ulici.

„No, a jestli je mu teď líto nějakých zasranejch spořádaných občanů, a navíc to vyblil manželce, tak se nemusím radit se žádným šéfem. Prostě ho odstraň. Definitivně. A co nejrychleji. Včetně tý jeho čůzy, samozřejmě. Nejlepší by byla sebevražda a klidně ať nechá dopis na rozloučenou, že to byl on, debil, kdo odpálil Ministerstvo zahraničí. Aspoň to pak budou moci uzavřít a udělat si čárku. To je všechno. Můžeš se odpojit.“

10.

Lousionová nebyla blbá a moji složku si asi přečetla fakt pozorně, protože jsem byl rozhodnutej ještě dřív, než jsem dorazil k polymorfní obludě z kobaltového tvrzeného skla, Lexington Marketu, což je jenom dva bloky od mého kanclu. Ten barák se tvářil, jako by měl každou chvíli spadnout, a slabší povahy radši přecházely na protější chodník.

Hned potom mi došlo, že to znamená totální odříznutí se od mého dosavadního světa. Žádný kontakt, ani elektronický. Jestli jejich personální komp hledal v databázi ztracenou existenci (jasně, že musel sáhnout po mně a kontrolky se mu při tom určitě rozblíkalý radostí), Lousionová z ní chtěla udělat ještě ztracenější.

Což o to, tenhle svět není zase tak skvělej, abych z něho nemohl vypadnout. Až na Miriam, která je v těch všeobecnějš sračkách poslední dva měsíce něco jako hřejivý relaxační pohlázení a důkaz, že všechno není zase tak úplně v hajzlu. Teda ne, že by byla superzářivá hvězda, ale chvilky s ní jsem hodnotil kladně. A hlavně eliminovala můj sexuální deficit, což jsem hodnotil dvojnásob kladně. Co jí ale řeknu?

Mohl bych odletět na Antarktidu počítat tučňáky a říct jí, že tam není signál. Jenže já dělám na sociálce. Leda bych počítal tamní bezdomáče, pokud tam nějakí jsou. Verzi o zahraniční

tajný misi mi při mý úřednický legendě nesežere. Tohle mi budou muset vymyslet scenáristi od Lousionový. Možná by mě mohli zavřít do věznice s ostrahou, kde nebudou povolený návštěvy ani telefonáty. To už jsem byl u Pattersonova vertikálního parku, vysokýho přes pět pater a nasvícenýho do chladnejch namodralejch barev, jakože arktickejch, aby se aspoň pocitově snížila ta příšerná tropická teplota, kterou nedokázala eliminovat ani modulová klimatizace.

To by ale asi musel bejt fakt brutální zločin. Nejspíš vražda s následným rozčtvrcením oběti. Jenže to by mě asi za dva měsíce (díl to snad trvat nebude) nepustili. Ledaže by šlo o justiční omyl, což vůbec není špatnej nápad. Jako že by jim po měsíci došlo, že jsem nevinnej, a museli by mě pustit. No jo, ale tak rychle policie ani soudy nefungujou. Do prdele.

Prošel jsem parkem a na jeho druhý straně mě napadlo kóma. Automobilová nehoda. Upadl jsem do hlubokýho kómatu, takže telefonický hovory jsou nemožný. Návštěvy mám zakázaný, protože jsem k tomu ještě chytil nějakou hodně zhoubnou a nakažlivou infekci. Zmutovanou ebolu. Jsem v přísný karanténě. No, a pak se jim podaří dát mě zase dohromady. Bude to lehčí nehoda. Zasáhla jenom mozek, takže nebudu mít žádný vnější viditelný následky. Sakra... bylo to moc kostrbatý. A proč si tím vůbec přehřívám svoji neuronovou síť? Nechám to na týmu Lousionový. V každým případě by bylo dobrý předtím stihnout ještě aspoň ten sex.

Miriam dělá sestru v Hopkinsově nemocnici na urgentním příjmu a svým způsobem je ulítlá. Má ve zvyku líčit mi, co všechno ten den v nemocnici zažila, a je hrozně ukecaná. Popisuje mi ty masakry do všech detailů, zahlcenejch odbornějma termínama, o kterejch ani netuším, jestli to jsou psychický stavy nebo životně důležitý orgány. V každým případě je tam ale vždycky hodně krve. Stříkající. A čím horší masakr jim na

oddělení přivezou, tím větší má chuť na sex. Určitým způsobem je možná zvrácená, ale to jsme v podstatě asi každý, i když jinak. Naše erotický setkání ve dnech, kdy v nemocnici byla děsná nuda, nikdy nestálo za nic, protože jsem si připadal, že to dělám s nafukovací pannou. Ale taková hromadná nehoda na dálniční výpadovce z města... to jsem jí potom fakt nestačil.

Vytáhl jsem mobil, abych jí zavolal, jak na tom dneska je, jestli má volno, nebo noční, ale ještě než jsem ji stačil namáčk-nout, rozvibroval se mi sám v ruce. Mark Stonewood od nás. Ten si teda umí vybrat.

„Jo, slyším tě,“ zahlásil jsem.

„Měl by ses vrátit. Shilong kápl božskou.“

„Copak? Elektrošoky?“

„Nech toho. Vážně, máme balírnu.“

„OK. Jedu tam.“

Ukončil jsem hovor, strčil mobil do kapsy a podíval se po nejbližším metru. Vypadalo to, že večer bude zábavnej, i když ne tak jako s Miriam. Na ministerstvu jsem byl za čtvrt hodiny (jo, sociálka musí makat i v noci). Pak jsem sjel podzemním tunelem do protidrogového doupěte. Mark dřepěl u stolu a čuměl do tabletu.

„Čau,“ otočil se ke mně. „Je to jachetní přístaviště Fells Point. Přes silnici je zubař.“

„Ten v tom jede taky?“

„Info od Shilonga. Když zrovna nemá někoho v křesle a vrtačku v ruce, tak ve sklepe plní bílý kakao. Mám plánec toho baráku, nemělo by to být složité.“

Přisunul jsem si k němu židli.

„Informoval jsi nejvyššího?“

„Jo. Nemá námitek. A mám i monitoring lidí v baráku.“

Výhoda osobních čipů – ať žije civilizace.

„Už jsi sehnal i souhlas státního zástupce k monitoringu?“

„Nebрал mi telefon, poslal jsem mu e-mail. Zatím bez odezvy. Ale čekat se mi na něj nechce, tak jsem si to vytáhl předem.“

„A výsledek?“

„Jenom tři lidi. Pan doktor, jeho žena a ještě nějaká holka. Asi služebná nebo laborantka. Možná specialistka na bílý kakao.“

„Co navrhuješ?“

„My dva, a ještě vezmem dva v zásahových mundúrech a plný zbroji. To by mělo stačit.“

„Dobrá. Kdy?“

„Chlapi už se připravují,“ řekl Mark a vstal od stolu.

Došel ke skříni, otevřel ji a hodil mi neprůstřelnou vestu.

„Nepředpokládám problémy, ale bude lepší to mít na sobě.“

„Asi jo,“ odpověděl jsem, shodil sako a narval na sebe vestu.

Došel jsem k trezoru, otevřel ho a vytáhl pouzdro s glockem plus náhradní zásobník. Doufal jsem, že to nebudu muset použít. Mě masakry a mrtvolý nevzrušovaly tak jako Miriam.

11.

Fells Point je jachetní přístav v západním rameni Patapsco River. Hezky zastrčenej, nenápadnej, určenej jenom pro menší plavidla. Narolovali jsme před zubařskou ordinací ve dvou autech. Já s Markem v civilním sedanu od toyoty a náš ozbrojený těžkotonážní doprovod v chevroletském SUV. Najednou tam bylo hodně racků, který lítali nad našima hlavama a drže na nás pořvávali, jako by chtěli upozornit na naši přítomnost. Nedivil bych se, kdyby se drogový mafii podařilo uplatit i je. Mark znova na tabletu zkontroloval počet lidí v baráku.

„OK, pořád ti tři. Nikdo jinej.“

Dohodli jsme se, že to uděláme v naprostém klidu. Naši dvoučlennou dělostřeleckou podporu necháme dřepět v autě

a my dva normálně slušně zazvoníme u dveří. Čínskej Shilong totiž taky mohl kecat a nechtěli jsme způsobit nějaký dramatickej trapas. Informovali jsme teda naše ozbrojence, ať počkají, že kdyby nastaly problémy, dáme jim signál k akci. Za doprovodu racků jsme vyrazili k domovním dveřím. Nad profilovaným ostěním na nás zvědavě čuměla sádrová sova a hned vedle kamera. Na rozdíl od sovy vypadala kamera daleko aktivněji. Sakra, jestli v tom ten zubař jede, tak už teď možná rve zásobník do automatu.

Mark stiskl tlačítko na zvonkovém tablu. Asi dvacet vteřin se nic nedělo, jenom raci se mohli zbláznit. Když se pak dveře konečně otevřely, objevila se v nich asi padesátiletá ženská v květovaný sukni a svisle pruhovaným černobílým svetru, takže vypadala jako hokejovej rozhodčí. Měla krátký černý vlasy ulízaný na pěšinku, špičatej nos a úzký rty.

„Přejete si?“

Nevypadala nijak nadšeně.

„Dobrý večer. Sháníme pana Masona Rattraye,“ spustil jsem já.

„To je manžel.“

„Mysleli jsme si to.“

„Ale ordinace bude otevřená zase až ráno. Zkuste pohotovost.“

„Nejsme tu kvůli zubům.“

„A kvůli čemu?“

Mark vytáhl placku, aby si na ní mohla přečíst ty tři písmena. DEA. Teda pokud jí ta zkratka vůbec něco říkala. Ale jako ženě distributora drog by mohla.

„Můžeme s ním mluvit?“ zeptal se Mark.

„No, když je to takhle...“ řekla, otevřela dveře dokořán a couvla dovnitř.

Šli jsme za ní. Pak se otočila.

„Počkejte tady vlevo v čekárně, pánové. Zavolám ho.“

„Jak jsem říkal,“ ohradil jsem se rázně, „nejsme tu kvůli zubům. Žádné čumákování v čekárně.“ Nemínil jsem riskovat překvapení. „Půjdem s váma.“

Ušklíbla se. „Jak myslíte.“

Začala stoupat po dvouramennejch schodech nahoru a asi v polovině zavolala nahlas: „Masone! Je tady protidrogový!“

Do prdele. Ta mrcha ty písmena rozluštila dobře. A doběhla nás. Podcenili jsme ji. Určitě to udělal ten její příšernej vesnickej ohoz. Přitom to nebyla žádná husopaska z hor. Markovi to došlo taky. Odstrčil ji a začal brát schody po dvou. Rozběhl jsem se za ním, ale ještě než se dostal nahoru, zaslechl jsem dole bouchnutí dveří.

„Sakra, přechcala nás! Ten zmrď byl asi dole a zdrhá!“ zařval jsem na něho a vrhnul se zpátky dolů.

Bíločerně pruhovaná manželka se mi snažila zatarasit cestu, ale jejích šedesát kilo nemělo proti mejm devadesáti šanci. Bodyčkem jsem rozhodčí přehodil přes mantinel a vyběhl na ulici. Tam už jeden z našich ozbrojenců klečel na chlápkovi s ksichtem obráceným do prachu a bezmocně šhubajícma nohama. Racci se už trochu zklidnili. Nejspíš sami uznali, že jejich odboj je marnej.

„Byl mi podezřelej, když vyběhl z toho baráku,“ zahlásil kluk z naší zásahovky, když jsem k nim přišel.

„Hoď mu železa a mrskni ho do vozu, debila.“

Pak jsem se vrátil k baráku.

„Co vám udělal?“ vyjela na mě dotčeně jeho pruhovaná ženská, která už se stačila vzpamatovat.

„To z něj teprve budeme páčit,“ vyštěkl jsem.

„A to jsou jako standardní policejní postupy?“

„My nejsme policie. Jsme DEA.“

Marek už se vracel shora.

„Nahoře je to čistý. Tys ho dostal?“ zeptal se překvapeně, když uviděl zubaře v poutech.

„Já ne, tvoji kluci.“

„Tak jdeme zkontrolovat sklep. Protože chybí ta holka.“

„Jaká holka?“

„Podle čipu Katie Sherová, 25 let. Je v baráku a nahoře jsem ji nenašel.“

„Kde máte sklep?“ otočil jsem se na madam zubařovou.

Uraženě pokrčila ramenama, jako by o tom, že ten barák má i sklep, v životě neslyšela.

Nebyl ale problém ho najít. Dveře do něj se nacházely v zadním traktu a za nima bylo docela strmý betonový schodiště. Mark nahmatal vypínač. Viděli jsme jen na první mezipodestu, dál už ne, protože zatáčelo.

„Je tam někdo?“ zavolal Mark.

Žádná odpověď.

„Slečno Sherová!“ zkusil to familiárněji.

Zase nic.

„Tak se podíváme,“ řekl a začal sestupovat dolů.

Šel jsem za ním. Bylo strmý jako do starověký hrobky. Dole následovala nízká chodba osvětlená jenom dvěma hodně unavenějma žárovkami, na zemi poházený kartonový krabice. U jedny stěny narovnaný přepravky s kakaovejma plechovkami. Shilong nekecal. Byli jsme na správném místě. Po stranách bylo několik dveří do bočních sklepů, některý zavřený, jiný otevřený. Všude úplný ticho.

„Slečno Sherová!“ zkusil to znova Mark a pomalu postupoval dopředu.

Vrhlo se to na něho hned u druhé dveří. Zahlídl jsem akorát vír dlouhých černých vlasů doprovázené děsným ječením a v dalším okamžiku už byl Mark na zemi a zápasil s něčím hodně divokým a zuřivým. S něčím jenom v kalhotkách a trič-

ku, z čehož jsem vydedukoval slečnu Sherovou. Nemínil jsem zasahovat. Dva chlapi na jednu ženskou by nebylo ani fér, ani gentlemanské. To už ji měl Mark pod sebou a snažil se ze zadní kapsy vytáhnout stahovací pásky.

„A hele... nějaká dravá šelmička s rozkošným čumáčkem,“ komentoval to a já už se chystal přejít k němu, když se ozvala střelba a všude kolem začaly lítat odštěpky omítky a betonu.

Naprostá klasika. Ženská v kalhotkách upoutá pozornost a dva pitomci jí na to skočí. Jako z učebnice pro nováčky. Přitom jsme oba s Markem staří ostrílení vlci, přímo pardálové, ale v tuhle chvíli oba totální pablbové. Už ten pruhatej svetr madam nás měl varovat.

Dostal jsem příměj zásah do ramene. Kinetická energie se rozlezla v neprůstřelný vestě a hodilo mě to dozadu na zeď. To už střílel ze země i Mark. Překulil jsem se na zemi ke stěně, sevřel glocka obouruč a začal pálit podél zdi po nejasnejch obrysech postav na konci chodby. Střelba ustala a obrysy zmizely. Dravá slečna Sherová využila toho, že byl Mark zaměstnanej střelbou, a skočila mu na záda. Ohnal se levým loktem a zásahem do hlavy ji odrovnal. Potom se z nejbzdálenějších dveří ozvala dávka ze samopalu, která pokropila strop. To už bylo moc.

„Do prdele, stahujeme se!“ zařval jsem na Marka a začal couvat zpátky ke schodišti.

12.

Vypotáceli jsme se z baráku s pistolema v prackách a blbým pocitem naprostýho selhání. A ti zasraní racci už zase lítali všude kolem a evidentně se nám vysmívali. Náš ozbrojený doprovod zrovna přibíhal od auta a nevěřicně na nás zíral.

„Ve sklepe jsou zkurvený encéčka, proto jsme o nich nevěděli. A mají automat,“ oznámil jim Mark otráveně. „Bude to na vás.“

Já se posadil na obrubník, vytál camelky a zapálil si.

„Kolik jich je?“ zeptal se ten vyšší. Ani jsem je neznal jménem.

„Víme hovno, když to jsou encéčka. Můžou být dva anebo taky dvacet. Podle plánů ale ten barák nemá žádné zadní východ. Jedinej je tady do ulice. Jestli tam doktor nemá prokopanej tunel někam do prdele, jsou v pasti.“

„Co navrhuje?“ zeptal se ten menší.

„Slzák,“ ozval jsem se já. „Mrsknete tam pár granátů, necháte je trochu vyšťavit a pak je půjdete posbírat. Mělo by se to obejít bez střelby. Nechci tady žádný mrtvý.“

Oba ozbrojenci se po sobě podívali, jako by se jim něco nezdálo. Pak ten vyšší kývl.

„Tak jo.“

„A je tam jedna hodně divoká ženská,“ dodal Mark a ukázal na svůj poškrábanej ksicht. Vypadlo to jak hieroglyfy.

„Ozbrojená?“

„Jo, drápama, tričkem, pod kterým už nic nemá, a světlejma kalhotkama.“

Oba se po sobě nechápavě podívali. Pak koukli na mě.

„Nekecá, dejte si na ni bacha.“

Otevřeli zadní dveře auta a vytáhli z nich plynový masky a malý kyslíkový bomby, který se dají připnout na opasek.

„Máme tu i nervový inhibitory. Možná by stačily,“ ozval se ten menší.

„Ne,“ zavrčel jsem. „Chci tam slznej plyn. Ty svině střílely. Ostrejma. Nemají nárok na ohleduplnost. Chci je podusit ve vlastní šťávě. Ať se z toho poblijou a třeba i pochčijou.“

„Tak jo.“

Vešli do baráku a já přešel k jejich vozu, kde seděl ctěnej pan doktor s prackama v železech. Měl kulatej obličej medvídka koaly i s těma malejma kulatejma očičkama, budící naprostou důvěru. Možná bych si od něj klidně i nechal spravit zuby.

„Kolik jich tam dole je?“ zeptal jsem se.

Dělal, že mě neslyší, a jenom mrtvě hleděl před sebe. Měl jsem chuť mu tu žhavou camelku tónout o čelo.

„Jestli tam dole dojde k masakru, budou to další tvoje minusový body, debile. Je ti to jasný?“

„Čtyři,“ ozval se za mnou ženské hlas.

Otočil jsem se. Jeho ženská v pruhovaném svetru stála u dveří, v ruce dlouhý tenký cigáro a v očích vysokonapěťový blesky.

„Tři chlapi a jedna ženská,“ dodala.

Z útrobu domu se ozvalo ječení a řev. Fakt jsem doufal, že to ti chlapi zvládnou a nebudou žádní mrtví. Vytáhl jsem mobil a zavolal na naše ústředí, ať sem pošlou dodávku, protože všichni se nám do káry nevejdou.

13.

Jasně že ty čipy jsou pro policejní práci super. Máte dokonalejší přehled. Akorát vám do toho nesmí hodit vidle debilní encéčka. Trvalo deset minut, než se je podařilo vykourit. Ženská šelmička s černejma vlasama a ostřejma rudýma drápama, jenom v tričku a kalhotkách, vypadala hodně sexy. Hodila by se do upírského filmu. Včetně té lekačky, co předvedla dole Markovi. Plus tři Mexičani nebo Íránci nebo prostě nějakí exoti, kteří se nehodili vůbec nikam.

Chlapi je vyvedli s želičkama na prackách. Přijel si pro ně Leon ještě se dvěma gorilama, kdyby dělali potíže. Já nechal ještě naložit ctěnou zubařskou pruhatou madam, ať je ten barák prázdnější, než to technici zítra všechno nafotí a zaevidují. Já s Markem jsme pak ještě šli dolů omrknout sklep.

Měli to tam zařízený docela hezky. Šest metrů dlouhý manipulační stůl, u stěn regály až do stropu, z poloviny zaplněný plechovkami s potiskem bílého kakaa. V rohu dvě desetilitrový

plastový bandasky se zářivě bílým jemným práškem, což určitě nebylo kakao. Hned vedle pak byla malá kuchyňka s dvouplo-
týnkáčem, ledničkou a varnou konvicí. Vedle záchod i se spr-
chou. Za hadrovou zástěnou se nacházela místnost se třema
postelema.

„A kde spala ta holka?“ zeptal se Mark.

„Nejspíš s jedním z nich. A možná pokaždý s jiným. Třeba
losovali. Anebo jim ji ten zubař poskytl jenom tak, aby jim ne-
musel platit, chápeš.“

„Jako místo výplaty?“

„Jo.“

14.

Ranní Baltimore připomíná zběsile tepající srdce rozzuřeného
býka. Snažíte se vyhejbat lidskej protiproudům, než vás je-
den strhne na eskalátor, na kterej jste vůbec nechtěli, a pak už
bezmocně jedete do další pekelný srdeční komory, ze který se
těžko vymotáváte. Zkoušíte hodit nějaký bypass, jenže vás to
vrhne ještě do větších sraček. Třeba do zaškracený tepny.

Na ministerstvo jsem dorazil něco po devátý, otrávenej jako
malajskéj šíp, a houkl na Cameron, ať brnkne tý bláznivý Lou-
sionový, že to беру. Měl jsem ji na mobilu za pět minut.

„Za půl hodiny na tom vašem policejním okrsku,“ sdělila
úsečně bez pozdravu a zavěsila.

Její sebevědomí mě trochu mátl, ale bez něj by asi nebyla
tam, kde dneska je, protože předtím určitě musela zadupat do
země spoustu ambiciózních chlapů, než ten post urvala. Anebo
profičet spoustou postelí. Ale na to nevypadala. Zhltl jsem své
dvojitý ristretto ovoněný jednou camelkou a pak jsem se naším
interním metrem pod Lafayette Street přesunul na stanici. Do-
razila pět minut po mně, ve slušivým meruňkovým kostýmku se

sukní těsně pod kolena a bílou halenkou se stojatým límečkem. Vypadala skvěle. U blondatý vyplašený seržantky si objednala lungu a položila přede mě tenkou složku v modrejch deskách.

„To je vaše historie. Váš příběh, od porodnice až po dnešek.“

Žádná úvodní společenská konverzace, žádný zhodnocení psiho počasí venku, žádný okecávání. Otevřel jsem to a prohrábl se asi osmi stránkami formátu A4. Scénář filmu pokrývající pětatřicet let.

„To je legenda pro Neomars,“ řekl jsem.

Přikývla.

„A co legenda pro tenhle svět?“

„Jaký?“ zeptala se.

Přišla seržantská bloncka a postavila před ni její lungu. Počkal jsem, až se za ní zavřou dveře, a pokračoval jsem.

„No, odsud přece zmizím, ne?“

„Jistě.“

„Ale co když se pak po mně bude někdo shánět?“

Nahodila udivený oči. „Někdo takový existuje?“

Fakt mě bavila.

„Jo. Miriam.“

Přimhouřila oči. „Ve vaší složce žádná Miriam není,“ řekla podrážděně.

„Tak asi během posledních dvou měsíců nebyla aktualizována.“

„Kdo to je?“ vyhrkla poněkud nervózně.

„Jedna holka z nemocnice.“

„Jak moc je to vážný?“

„Je mi s ní dobře. A jí se mnou snad taky. Budu jí chybět.“

„Tak se s ní dnes večer pohádáte a rozejdete.“

Měla na všechno rychlý a přímočarý řešení. Nepřekvapilo by mě, kdyby navrhla, že ji na tu dobu vezme do vazby, nebo ji rovnou odstřelí.

„Takovej nejsem. A ještě jsme se nikdy nepohádali.“

„Tak je na čase, abyste to udělali. Všechno je jednou poprvé.“

„Ne,“ sdělil jsem rezolutně. „Na to nemám.“

„Panebože,“ vzdychla, zaklonila hlavu a očima projela strop.

„A navíc je s ní hezkej sex,“ dodal jsem.

Znova na mě zaostřila. „Hm... tak prostě budete nezvěstný. Zmizíte a ona to nejspíš ohlásí. A my po vás vyhlásíme celostátní pátrání. To není problém.“

„No, a až mě za nějakou dobu najdete, protože nepředpokládám, že tam zkejsnu navždycky, tak jí řeknu co?“

Nesouhlasně zavrtěla hlavou, jako by se bavila s totálním pablblem. „Hrozně mi to komplikujete.“

„Je to vaše akce, vy to musíte mít vymyšlený do všech detailů.“

„Tak ne nezvěstný. Jinak. Třeba zajdete do baru, potkáte se tam se svým spolužákem ze střední a ten vás ukecá, ať s ním na dva měsíce odletíte do Tibetu.“

„Do Tibetu?“

„Jo... Meditace, chápete. Prostě impulzivní rozhodnutí. Chlapům někdy takhle prostě rupne v kouli.“

„Vy se nějak vyznáte.“

„O tom nepochybujte.“

„A co až se vrátím? Možná mě už nebude chtít. Třeba si najde někoho jinýho.“

„Přežijete to. A na ten sex vám seženeme lepší. Pracuje pro nás externě několik schopných děvčat.“

Tahle ženská fakt neměla s ničím problém. Byla schopná jít přes mrtvolu.

„Před týdnem vás propustili z ADX Florence v Coloradu,“ změnila téma, protože ji už asi nudilo řešit mý romantický problémy.

„Tak to jsem musel bejt hodně nebezpečnej, když jsem zahučel do Florence. Žádná americká věznice nemá větší ostrahu.“

„Jedno z chapadel drogové chobotnice,“ prohodila a napila se kafe. „Máte dva dny na to, abyste se všechno naučil. Včetně babiček a dědečků. Veselé historky ze života gangu jsme vám nevymýšleli. Při vašem pracovním zařazení jich určitě znáte víc než naši lidi.“

„Asi jo,“ řekl jsem jenom. „Co ta Miriam?“

„Pošlu za ní jednoho z našich agentů.“

„Aby ji zabil?“

„Ne... Aby ji svedl a ona na vás zapomněla. Byt na Neomarsu už jsme vám pronajali. Tedy, vy jste si ho pronajal.“

„Já?“

„Jo, vy jako Nolan Hanlow, což je vaše nynější jméno. Máte založený účet, ale nic moc tam není. Nechceme být nápadní. Vlastně vy nechcete. Je to v nižších levelech. Žádný velký luxus. A taky jsme dnes ráno vaším jménem odpověděli na inzerát.“

„Na seznamce?“

Ušklíbla se. „Ne, volná pracovní místa. Centrální spalovna hledá manipulačního technika.“

Teď jsem se pro změnu ušklíbl já. „Takže se tam někde mám hrabat ve sračkách?“

Pokrčila rameny. „Když budete mít štěstí, tak z vás možná udělají kancelářskou krysu. Říkala jsem vám, že potřebujeme, aby byl váš biotop v nižších úrovních. V místním podsvětí, do kterého byste se měl zapojit.“

„Myslíte, že tam něco takovýho je?“

„O tom nepochybuje. Naše křepelka je tam už rok, takže nějaké informace máme.“

„Myslíte tu moji spojku?“

„Jo.“

„Řeknete mi o ní něco?“

„Později. Na odpoledne jste objedнан do Hopkinsovy nemocnice.“

„Cože? To mám jako absolvovat ještě zdravotní testy? Jako když přestupuju do jinýho baseballovýho klubu?“

„Potřebujete vypreparovat čip. Musíte být encéčko. Říkala jsem vám to.“

„Vlastně jo,“ konstatoval jsem otráveně. „Kdy bych měl odcestovat?“

„Palubní lístek máte na pozítří ráno.“

„Předpokládám, že mi tady ale poběží normálně plat.“

„Samozřejmě. A jsem ochotná vypsát i speciální cílovou prémii, když se vám Lizarda podaří dostat.“

„Americkéj zatykač tam ale asi nefunguje.“

Usmála se, přehodila si nohu přes nohu a urovnala si sukni na koleně. „Ne, nefunguje.“

„Takže...“

„Řešení nechám na vás.“

To od ní bylo fakt milé.

„No dobře. Jestli je to všechno...“ řekl jsem a začal vstávat.

„Není to všechno,“ zavrtěla hlavou. „Posadte se.“

Sedl jsem si.

„Ještě poslední věc.“

„Poslouchám,“ řekl jsem netrpělivě.

„Pokud to má mít nějaký výsledek a jestli máte být úspěšný, bude nutné, abyste byl pěvčeko.“

Zarazil jsem se. „Asi jsem se přeslechl. Co jste to říkala?“

„Nepřeslechl. Budete pěvčeko.“

Teď jsem zavrtěl hlavou já. „To je blbost.“

„Není.“

Začínal jsem získávat dojem, že pro FBI neexistují hranice. Žádný červený čáry ani mantinely. Začal jsem věřit i tomu, že kdyby za Miriam opravdu přišel ten její agent, nebude ji svádět, ale udusí ji polštářem a pak za ni napíše dopis na rozloučenou.

„Je to nelegální,“ hlesl jsem.

„Tady ano, tam ne. A vaše možnosti se tím neuvěřitelně rozšíří a nejspíš to taky celou akci hodně urychlí.“

„To nemyslíte vážně.“

„Myslím. To je ta věc, o které jsem říkala, že ji naše agentka nemá, ale vy ji mít budete. Tajná zbraň. Proto budete mnohem účinnější a úspěšnější.“

Strčil jsem si ruce do kapes a natáhl nohy. Pak jsem se na ni zadíval. Zdálo se mi to naprosto šílené.

„Vy byste to udělala?“

„Ano. A nevím, proč jste z toho tak vyděšený. Není to nevratný proces. Potom vás toho zase zbavíme.“

Pořád mi to hlava nebrala.

„To by mi ale musel udělat někdo tam.“

„Ne, tady.“

„Myslíte, že tu někdo takový je?“

„Je.“

„Pak ale nechápu, jak to, že jste ho už dávno nedostali a že není zavřenej.“

„Zavřeli jsme ho před půl rokem. Ale zařídím, aby dostal vycházku a odoperoval vás.“

Přestával jsem se orientovat v tom, kdy ta ženská mluví vážně a kdy ne.

„To je šílený,“ okomentoval jsem to.

„Připouštím, že je to trochu nestandardní. Ale šílená doba vyžaduje šílené akce. Na osmou večer máte domluvenou schůzku s panem Cliwerem.“

„To je kdo?“

„Náš IT specialista. Provede vás fungováním pévčeka a jeho možnostmi.“

„Nevím, jestli to za těchhle podmínek vezmu.“

„Už jste to vzal, akorát to nevíte. Zítra večer uskutečníte autorizační pohovor.“

„S kým?“

„S PV systémem. S jeho umělou inteligencí. Bez toho vás nepřipojí do systému.“

„Co když neprojdou?“

„Musíte se snažit.“

15.

Tři hodiny poté už byla Lousionová na Naylor Road ve Washingtonu u státního zástupce Dereka Morgana. Sedmašedesátiletý černoš byl černější než noc a Lousionové připadalo, jako by ta jeho černá dokonce požírala okolní světlo, aby uvrhla svět do nekonečné temnoty. Hlavu měl porostlou hustými černými vlasy květákovité struktury a mezi malýma očima velký supí nos, což jí připomínalo exotického ptáka z amazonských pralesů.

„Co je tak urgentní, abyste mě vytáhla od soudu?“ spustil na ni, sotva se posadila do židle z druhé strany jeho stolu.

„Omlouvám se, pane Morgane, ale je to opravdu urgentní. Pro jednu naši právě probíhající akci potřebujeme na nějakých pět šest hodin uvolnit vězně Leona Wonga z Ferry Point.“

„Prosím?“

„Je to neurochirurg a my ho potřebujeme na pár hodin dostat na operační sál v Baltimoru, aby provedl jednu speciální operaci.“

„Nechápu. Jiný chirurg to nezvládne?“

„Jde o úzkou specializaci, kterou tady v okruhu pěti set mil nikdo nemá. Alespoň my o nikom zatím nevíme. A celá věc hrozně spěchá. Když mi napíšete papír pro ředitele věznice, neměl by to být problém.“

Morgan otočil hlavu a zadíval se z okna, jako by tam hledal odpověď na to, co pořád nechápal. Pak se podíval zpátky na Lousionovou.

„Jakože je jediný specialista v celých Spojených státech?“

„V celých Státech jsou čtyři. Bohužel ale všichni čtyři momentálně sedí v některém z nápravných zařízení. A Ferry Point je nejbliž. Nějakých šedesát mil.“

Ta informace Morgana zmátla ještě víc.

„Není to divná náhoda?“ zeptal se po chvíli.

„Jenom zdánlivě, pane Morgane. Všichni sedí za totéž. Za nelegální neurochirurgické operace.“

„Chcete mi snad naznačit, že federální úřady chtějí provést nelegální chirurgickou operaci?“

„Ano. Pro naši tajnou operaci, jejímž cílem je infiltrovat našeho agenta do specifického prostředí.“

„Kam?“

„Promiňte, to vám v tuto chvíli nemohu říct. Ale souvisí to s předvčerejším pumovým atentátem před Ministerstvem zahraničí tady ve Washingtonu. Frekvence teroristických akcí se zintenzivňuje a je na čase tomu jednou provždy učinit přítrž.“

„Takže ta vaše operace je také nelegální.“

„Tak bych to neřekla. Je legální. Řekněme, že při ní pouze použijeme poněkud méně legální prostředek. Jako kdybyste chtěl proniknout mezi dealery kokainu a svého agenta vybavil sáčkem s padesáti gramy koksu, aby si získal důvěru.“

„A důvěru si váš agent získá nelegálním neurochirurgickým zásahem?“

„Ano.“

„Začíná mi to docházet. Ti čtyři doktoři sedí za implantaci PV modulu.“

„Správně.“

„No to mě podrž,“ vydechl Morgan překvapeně.

„Bohužel to tak prostě je.“

„Hm... obávám se, že tohle nemohu schválit.“

„Je to pro dobro věci, pane Morgane. Pomyslete na těch

devětadvacet obětí z úterka. A na všechny předchozí. Není to dostatečný důvod, abyste...”

„Jak se mohu podepsat pod nelegální úkon?“

„Vy se pod žádný nelegální úkon nepodepíšete. Povolení vězeňské vycházky není nic nelegálního.“

„Jenže on na té vycházce spáchá nelegální věc.“

„O té ale vy nemusíte vědět. A kdybyste o ní náhodou věděli...”

„Teď už o ní vím,“ zabručel Morgan roztrpčeně.

„Tak mu za to pak napaříte další tři roky navíc,“ poznamenala Lousionová klidným hlasem a Morgana její chladnokrevný cynismus poněkud rozhodil.

„No... paní ředitelko... já fakt nevím.“

„Pomohlo by vám, kdybych teď zavolala senátoru Rockleymu, aby se za celou akci přimluvil?“

Morgan se zarazil.

„Rockleymu? Jak moc se s ním znáte?“

„Dost na to, aby se za mě postavil a zkusil vás přesvědčit, že uděláte správnou věc, když mi ten papír pro ředitele věznice napíšete,“ řekla Lousionová, opřela se do židle a založila si ruce na hrudi.

Hrála vabank. Williama Rockleyho zatím znala jen ze dvou setkání nad kávou v King's Café, ale byla si jistá, že vážený pan senátor by ji velmi rád poznal mnohem víc. A nejen v kavárně, ale i někde úplně jinde. Třeba na hotelovém pokoji. A pokud by to bylo nezbytné pro úspěch, byla ochotná to udělat.

„No dobrá,“ povzdechl si Morgan a přivolal sekretářku.